

[Ragnhild Andersen.]

ned, når mit parti fremsætter det, og at de radikale gør det samme, endskønt også dette parti har givet udtryk for, at det var enigt i, at det var den første forhøjelse, rentemodtagerne måtte have? Forklaringen kan jo ikke være den, at disse partier selv vil have lov til at fremsætte forslaget, for så kan de bare komme med det, de kan være forvisset om, at mit parti vil give et sådant forslag fuld støtte, uanset hvor det end kommer fra. Men vi befinder os indtil videre i den situation, at forslaget om at give rentemodtagerne 200 kr. og 300 kr. mere om året henholdsvis til enlige og ægtepar kun kommer fra kommunisterne, uagtet det er lovet gennemført af hele 3 partier, uagtet der, hvis man skal tro på disse partiets løfter til vælgerne, er god og stærk parlamentarisk basis for at få det gennemført. Er der nogen urimeligheder i forslaget om at give rentemodtagerne 200 og 300 kr. mere årlig henholdsvis til enlige og ægtepar? Jeg gad se det medlem af det høje ting, der vil påstå noget sådant, al den stund den højest opnåelige rente for aldersrentemodtagere, ægtepar i hovedstaden, for tiden er 3 808 kr. Jeg siger med vilje den højeste rente, for i landkommunerne får ægtepar som bekendt kun ca. $\frac{4}{5}$ af dette beløb, helt nøjagtigt 82 pct. af aldersrenten i hovedstaden. Og som bekendt har det store flertal af rentemodtagere kun renten — eller så godt som kun renten — at leve af.

Det er helt forståeligt, at befolkningen gang på gang giver udtryk for, at den ønsker folkepensionen gennemført snarest muligt. At gennemføre de foreslåede forhøjelser på 200 kr. og 300 kr. ville være den bedste begyndelse, man kunne gøre henimod den folkepension, hele befolkningen sukker efter, den folkepension, som må og vil komme, fordi befolkningen ønsker den, og fordi det er umuligt år efter år at holde folkets vilje nede. Det kan en regering gøre i nogen tid ved hjælp af valgfiduser o. lign., men ingen skal tro, at man i det lange løb kan forhindre befolkningens tanker og synspunkter i at slå igennem, i at blive lov her i landet.

Mit parti mener, at der er ingen tid at spille med hensyn til at komme i gang med de foranstaltninger, der er lovet fra alle partiets side, og som der er talt om den

ene gang efter den anden. Lad os straks tage skridt til folkepensionen ved at gennemføre den foreslåede forhøjelse af grundbeløbene med de 200 kr. og 300 kr. Jeg opfordrer alle og ikke mindst dem, der selv har været ude at dele løfter ud til de gamle, om at rejse sig op og stemme for forslaget om den år lige, varige forhøjelse af renten.

Forslaget i § 3 går ind for en fordobling af invalidetillægget. Som jeg sagde det allerede ved første behandling, er dette et gammelt ønske fra invalidernes egne organisationer. Det er nok muligt, som der var ordførere der slog til lyd for ved sagens første behandling, at invalide Lovgivningen ikke i længden bør være sammenknyttet med aldersrentelovgivningen.

Det er muligt, siger jeg, for afgørende er det jo ikke, om loven hedder det ene eller det andet; afgørende er det, hvorvidt en sådan social lov tager hensyn til de særlige behov, der skal dækkes ind for de forskellige kategorier af mennesker, den omfatter. Og her har invalideorganisationerne efter mit partis opfattelse så ganske ret i, at der bør tages et særligt hensyn til de mange invaliderede, som ikke har mulighed for at arbejde og tjene penge, men som alligevel, i kraft af at de er yngre, har forsørgerpligter, familie, og kort sagt har de yngres behov.

Jeg ved da også, at f. eks. de tuberkuloseramtes organisationer lægger megen vægt på at få forbedret de tuberkuloseramtes situation, som er ganske utilfredsstillende, og jeg tror, at andre medlemmer af det høje ting er enige med mig om rigtigheden af denne betragtning. Det ærede medlem hr. Urban Hansen f. eks., der selv arbejder i disse organisationer, er utvivlsomt enig med mit parti i, at tiden er inde til at fordoble invalidetillægget, og jeg opfordrer det ærede medlem og andre ærede medlemmer til at stemme for det af mit parti stillede forslag om en fordobling af tillægget til invaliderne.

Den næste ændring forekommer i § 4. Her går vi ind for at forhøje brændselstillægget på 18 hl koks til 25 hl til en vinters forbrug. Det er et meget beskedent forslag, og det er meget tiltrængt. Jeg har sagt det før: man kan ikke med 18 hl brændsel komme igennem en vinter, og navnlig ikke når man er gammel, fordi man da trænger til